

νικά παραμύθια¹. Ἐν τινι δὲ γερμανικῷ ἢ κακῇ μήτηρ σφάζει τὸ ἐρίφιον μιᾶς κόρης τῆς· αὕτη θάως θάπτει τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, ἀφ' ὧν ἀναθρώσκει μηλέα ἀργυρὰ ἔχουσα φύλλα καὶ χρυσοῦς καρπούς, οἵτινες χαμηλώνουσι μὲν καὶ δέχονται νὰ κοπῶσιν ὅταν προσέρχεται ἡ ἀγαθὴ κόρη, ἀνέρχονται δ' εἰς ὕψος δυσπρόσιτον ὅταν πλησιάζωσιν αἱ κακαὶ ἀδελφαὶ ἢ ἡ μήτηρ². Τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν τοιούτων μύθων διορῶμεν ἐν τῷ αἰγυπτιακῷ τῶν δύο ἀδελφῶν παραμυθίῳ· ἀλλ' ἀναρίθμητοι εἰσὶν οἱ μῦθοι, αἱ προλήψεις καὶ αἱ δοξασαὶ αἱ πηγάσασαι ἐκ τῆς περὶ μετεμψυχώσεως θεωρίας, καθ' ἣν μέρη τινὰ τοῦ σώματος, ἰδίως δὲ τὰ νομιζόμενα ὡς ἔδρα τῆς ψυχῆς, τὸ αἷμα, τὰ σπλάγχνα, τὰ ὀστά, χρησιμεύουσιν ὡς ἀφετηρία τῆς νέας ζωῆς καὶ μετουσιώσεως τῶν ὄντων. Ἐν τοῖς ἡμετέροις δημοτικῶς ἄσμασιν ἐκ τοῦ τάπου ἐραστῶν ἀναθάλλουσιν ἄνθη ἢ δένδρα ἀσπαζόμενα ἀλλήλα καὶ τοὺς κλάδους αὐτῶν συμπλέκοντα, ἀφ' οὗ ἐν ὄσῳ οἱ ἐρασταὶ ἔξω, διήγον ἐν συμφοραῖς καὶ ὀδύναϊς· ἢ φυτεύονται δένδρα, ὧν ἡ τύχη συνδέεται μετὰ τῆς ζωῆς ἡρώων.

Καὶ φύτεψε τριανταφυλλιά καὶ μαῦρο καρποφύλλι, κ' ὅσο π' ἀνθίζου, μάνα μου, καὶ βγάουνε λουλούδια, ὁ γιός σου δὲν ἀπέθανε, μὰ πολεμᾷ τοὺς Τούρκους. Μ' ἂν ἔρθῃ μέρα θλιβερῇ, μέρα φαρμακωμένη καὶ μαρκαθῶνε καὶ τὰ δυὸ καὶ πέσουν τὰ μπουμπούκια, τότες κ' ἐγὼ θὰ λαβωθῶ, τὰ μαῦρα νὰ φορέσης.

Ἄξιον σημειώσεως προσέτι νομιζόμεν ὅτι, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς μύθους ἢ ἀνανέωσις τινὸς γίνεται διερχομένου τοῦ σώματος διὰ τοῦ πυρός, κατὰ τοὺς γερμανικοὺς μύθους ἀπαιτεῖται ἢ τῶν ὀστέων περισυναγωγῆ³.

Ἐν τέλει τοῦ παραμυθίου ἀναφέρεται ὁ καταστερισμὸς τοῦ Ἀστερνοῦ καὶ τῆς Πούλιως⁴. Συμβολὴ πολῦτιμος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἀστρονομικῶν μύθων τοῦ καθ' ἡμᾶς ἑλληνικοῦ λαοῦ, οὗς λίαν προσφυῶς Γερμανὸς τις λόγιος χαρακτηρίζει «ἀπήχησιν τοῦ φανταστικοῦ πνεύματος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων».

Ἐν Μονάχῳ, 1879.

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

365.

Ἐμφορὰ τινὰ προτερήματα εἰς ἐλαττώματα τρέπονται ἂν ἐλεύθερα ἀφεθῶσι· τὰ δὲ προτερήματα τὰ ἐξ ἔθους μένουσι πάντοτε ἀτελεῖ, τῆς φύσεως μὴ συμμαχούσης. Τὸ φείδεσθαι, λόγου χάριν, καὶ τῶν ἰδίων κτημάτων καὶ τῆς

1. Βλ. π.χ. Hahn ἀρ. 29. κλπ.

2. Grimm ἀρ. 130 τ. II σ. 216 κέ.

3. Βλ. ἐν ἐκτάσει. Mannhardt, Germ. Mythen σ. 57-75.

4. Τοῦτο ἔλλειπει ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Χάν· τὴν παράλειψιν ταύτην δὲν εἰξεύρομεν πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν.

πρὸς τὸν πλησίον πίστεως, κανόνα πρέπει νὰ ἔχη τὴν φρόνησιν· ἀπ' ἐναντίας δὲ καὶ ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀνδρία πολὺ τῆς τελειότητος ἀπέχουσι, τῆς φύσεως μὴ συνευδοκούσης.

366.

Ὅσας καὶ ἂν τρέφωμεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν πρὸς ἡμᾶς λαλούντων, πάντοτε πιστεύομεν, ὅτι πρὸς ἡμᾶς λαλοῦσιν ἀληθέστερον ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους.

367.

Ὀλίγαι χρῆσται γυναῖκες δὲν ἀπέκαμον, τὴν χρηστότητα μετερχόμεναι.

368.

Αἱ πλεῖσταί χρῆσται γυναῖκες κεκοιμημένοι εἶναι θησαυροὶ, οἵτινες κείνται ἐν ἀσφαλείᾳ· διότι οὐδεὶς αὐτοὺς ἀναζητεῖ.

369.

Ἡ πρὸς ἀποφυγὴν ἔρωτος αὐτόβουλος βία πολλάκις εἶναι σκληροτέρα τῆς ἐκ τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου αὐστηρότητος.

370.

Οὐδεὶς ἀνανδρὸς γινώσκει ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ φόβου αὐτοῦ τὸ σύνολον.

371.

Σχεδὸν πάντοτε ὁ ἀγαπῶν πταίει, ἂν δὲν ἐνόησεν, ὅτι ἔπαυσεν ἢ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τινι χορῷ νέος προσκαλεῖ νεάνίδα γυμνὸν ἔχουσα τὸν τράχηλον καὶ τὸ σῆθος μέχρις ἀκοσμίας· ἡ νεᾶνις θορυβεῖται, ἐρυθριᾷ καὶ ἀπευθύνει πρὸς τὴν μητέρα τῆς βλέμματα ἰκετευτικά.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, λέγει ἡ μήτηρ τῆς κόρης πρὸς τὸν νέον, σὰς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσητε τὴν κόρην μου, διότι εἶνε δλίγον ἀγρία.

— Ἄ, βέβαια! κυρία, ἀποκρίνεται ὁ νέος, τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς.

— Πῶς; νυμφεύεσαι;

— Νυμφεύομαι, φίλε μου. Ἡ μελλόνυμφός μου εἶνε ὠραιότατη, μορφωμένη, καὶ ἀξιόλογος ἀγαθὴ κόρη. Ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχει . . . δὲν ἠξεύρει πιάνο.

— Καὶ τὸ ὀνομάζεις ἐλάττωμα αὐτό;

— Ἐννοεῖται. Διότι δὲν ἠξεύρει . . . καὶ ὁ μὴ παίζει.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ ἐν τῷ κόσμῳ βίος εἶνε συνεχῆς διατροπὴ πάσης ἀληθείας. Ψεῦδομαι, ὅταν ζητῶ μετ' ἐνδιαφέροντος πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας ἢ περὶ τῶν ὑποθέσεών σας. Ψεῦδεσθε, ὅταν μὲ δίδετε νὰ ἐννοήσω ὅτι εὐχαριστεῖσθε νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε ἢ νὰ μὲ βλέπετε. Τροποποιῶ ἢ παραμορφῶ τὰ πράγματα, διὰ νὰ κάμω τὴν διήγησίν μου ζωηράν ἢ κοσμίαν. Καλλωπίζω, ἐλαττώνω ἢ υπερβάλλω τὴν γνώμην μου διὰ νὰ